

Kristovo odvážné slovo

Hošťálková 18. 7. 2021

Písně: 92, 441, 423, 177, 636

Čtení z Písma: Zjevení sv. Jana 3, 7 - 13

Text kázání: ev. Lukáše 18, 28 - 30

Milí bratři a sestry,

možná si říkáme: není to trochu odvážné slovo? Vždyť chtít po někom, aby pro království Boží opustil dům, ženu, děti, rodiče nebo sourozence, to snad nikdo nemůže myslet vážně! Ono tomu má být přece docela jinak! Dobrý křesťan je též dobrým manželem a dobrým otcem rodiny. Dobrý křesťan se vyznačuje také tím, že nezapomíná na své rodiče navštěvuje je, se vším jim pomůže. Zkrátka, dobrý křesťan žije slušným, spořádaným a odpovědným životem. Nechat na holičkách svou ženu a děti, zapomenout na své rodiče - a to všechno ještě ve jménu Ježíšově!? To se nám nějak nezdá, to nemůže být v pořádku!

Ale pokusme se představit si situaci, ve které Ježíš toto slovo pověděl. Ježíš je na cestě do Jeruzaléma. Na jejím konci stojí kříž. Ježíš ví, že jej Jeruzalém staví před zásadní rozhodnutí. Jistě jsou zde také důvody k tomu, aby se tomuto rozhodnutí a této cestě vyhnul. Petr se jej snaží od této cesty odradit - miluje svého Mistra, nedopustí, aby o cestě kříže přemýšlel, Mesiáš přece zemřít nesmí! Avšak Ježíš Petrova dobře míněná slova tvrdě a rázně smete ze stolu. Poslušnost vůči Bohu je přece důležitější než naslouchání všem dobře míněným radám - nenechá si ji vymluvit ani lidmi jemu blízkými, nenechá se od cesty kříže odvrátit. A od svých učedníků očekává, že také pro ně se poslušnost vůči Bohu stane alfou a omegou jejich života.

Když toto domyslíme pak cítíme, že v tomto kontextu Ježíšova slova již neznamenají: Jestliže se někdo stal křesťanem potom již nesmí nic vlastnit a musí vše opustit - třeba i svou rodinu. Znamenají však: může se stát, že tě život postaví před rozhodnutí, kdy bude muset tvůj majetek nebo tvoje rodina skutečně ustoupit stranou, abys mohl Ježíše věrně následovat.

Mohli bychom zde vzpomínat na různá období v minulosti - vy starší třeba ještě na období válečného běsnění, kdy bylo životu nebezpečné ujímat se pronásledovaných. Později, v době, kterou poznala již mladší generace, bylo nebezpečné pozvednout svůj hlas na obranu těch, kterým bylo ubližováno, nebo kteří byli umlčovani. Co by z takového postoje mohlo vzejít? Jaké by to mohlo mít následky? Unesu, když budu postižen nejen já, ale i moje rodina? Je to jednání dostatečně odpovědné? Nebylo mnoho těch, kteří se v těch rozmanitých, nesnadných a nejistých časech pouštěli cestou, na kterou je zval Ježíš - vždyť se život takových následovníků dostával často do přímého ohrožení a někteří o něj opravdu přišli.

V dnešní době a této zemi, nejsme stavěni do tak těžkých rozhodování. A nikdo z nás si jistě nepřeje, aby tomu bylo opačně. Ale patrně se potřebujeme každý z nás velmi vážně ptát, jestli nás toto slovo ještě oslovuje a jestli se mu pokoušíme

porozumět. Znamená pro nás něco tento Ježíšův výrok týkající se opouštění domovů nebo rodin pro království Boží? Nepostavilo se něco mezi nás a Ježíše? Jako křesťané patříme do určitého společenství, ve kterém jsme spolu navzájem propojeni a provázáni, tvoříme jedno obcenství. Není možné být křesťanem jen sám pro sebe a žít si jen pro sebe, hrát si na svém vlastním „písečku“. Žít ve společenství s ostatními znamená mít podíl na životě tohoto konkrétního společenství.

Jistěže ale následování Ježíše znamená mnohem více než jen mít podíl na shromáždění církve, být vždy přítom. Ježíš se nás ptá po našem povšechném, celkovém životě a ten se z větší části odehrává mimo sborové společenství. Pokusme se každý z nás někdy popřemýšlet nad tím, jak je tomu s naší, mou ochotou a připraveností být se svým společenstvím aktivně spojen a co by to pro mne znamenalo, kdybych právě je zapracoval do svých plánů.

Z jedné strany bychom patrně rádi, aby tomu tak bylo, na druhé straně však vidíme tisíce různých překážek, které se nám staví do cesty. Naše podnikání, nebo sport, věčně budovaný rodinný domek, nebo opečovávaná zahrada. To všechno potřebuje lásku, čas, peníze. Je nám to líto, ale nemáme žádný volný čas, vždy je potřebné něco dělat. Ostatní věci musíme odsouvat, prostě nedá se stihnout všechno. Ano, vyznáváme, též společenství sboru jde často stranou. Proti tomu se dá těžko něco namítat, když si třeba právě tu svou zmíněnou zahrádku hájíme a s velikou láskou o ni pečujeme. Ale položme si otázku: Smí si třeba právě ona na nás dělat takové nároky - na náš čas, síly, obětavost - že nás bude oddělovat od společenství? Naše zahrádka sice potom bude vypadat nádherně, ale co naše víra? Nebude vedle ní vypadat velmi uboze? Všechno se opravdu stihnout nedá.

Trochu jinak je tomu s rodinou. Dnešní doba na nás klade skutečně veliké požadavky. Jsme stále v jednom kole - muž i žena v práci, děti ve škole. A tak zůstává jen málo času, kdy jsme všichni pohromadě. Neděle je takovou vhodnou příležitostí, kterou bychom si chtěli podržet tzv. „pro rodinu“. Jednou se přece musíme pořádně vyspat, udělat si pohodu, všechno nechat stranou, nedělat nic, popíjet kafe, nebo si vyjet na výlet. Ale není nám nápadné, že rodinu objevujeme právě ve chvíli, kdy se jedná o život ve společenství sboru, o mou, naši přítomnost právě na tomto místě? Neuhýbáme tím trochu v onom následování? Ježíšovo slovo nám tyto dotěrné otázky klade a je důležité, abychom si je položit nechali.

Možná se nám zdá, že následování Ježíše Krista je příliš spojeno jen s břemenem. Též Petr se ptá: **„Hle, my jsme opustili, co bylo naše, a šli jsme za tebou.“** Slyšíme za touto větou nevyslovenou narážku: nebylo to snadné, toho všeho se vzdát. Ano, následování Ježíše Krista znamená vzít na sebe nám určený kříž - určitou míru úkolů a odpovědnosti - a jít za ním, to je pravda. Bůh jednoduše má být naší stálou výzvou. Ale přesně tak také platí, že Bůh nám dopřává mnohem více, než od nás žádá. Možná jsme někdy bez nálady a elánu jen proto, že se nám z našeho zorného pole vytrácí právě tento úhel pohledu. Kdo se však přece odváží na Ježíšovy požadavky přistoupit, zakusí sám na sobě to, co Ježíš poví dál: **„Není nikoho takového, který by v tomto čase nedostal mnohokrát víc a v přicházejícím věku život věčný.“**

To, co nám jednohlasně a jednoznačně dosvědčují ti mnozí, kteří pro víru obětovali vše, nakonec i svůj vlastní život - z nedávné doby například Dietrich Bonhoefer, nebo náš Jaroslav Šimsa a další před nimi i po nich - si je nápadně podobné: žádný z nich nepocítoval čas a podmínky ve kterých žili jako neúnosné břemeno; žádný z nich nepokládal nakonec ani oběť svého vlastního života za újmu. Naopak. Jejich kázání - v prostoru, který jim byl určen - mocně působila,

protože byla zakotvena v mocném svědectví jejich osobního života. V jejich modlitbách je skryta obrovská důvěra, která nás uvádí skutečně v úžas. Jejich víra je plná pevné jistoty. Celý jejich život byl v těch nelehkých časech jedním velkým vyznáním, že mnohem více přijímali, než vydávali. Těžko to dokážeme pochopit, ale pokusme se o to. Pokusme se tento jejich podivuhodný postoj víry vstřebat, přiložit jej ke svým poznáním víry. Pak se také v našem životě budou, skrze naše následování Ježíše Krista, otevírat další, nové horizonty.

Žijeme-li jen sami pro sebe, jsme tím takřka uvězněni, nevidíme co se děje kolem nás. Avšak skrze Slovo Boží smíme objevovat a poznávat, že tu jsou ještě důležitější věci a hodnoty. Možná někdo potřebuje naši radu nebo pomoc. Nebo se konečně vzchopíme a uděláme již dlouho odkládanou návštěvu. Nebo třeba na nějakém místě přiložíme ruku k dílu v našem sboru a tak přispějeme k jeho životaschopnosti.

Tomu, kdo se pustí touto cestou, je také dáno zakoušet něco z pocitu vysvobození a uspokojení, jaký dříve nepoznal. Zakusí také něco z radosti, která je obsažena v poznání, že zde nejsem proto, abych žil jen sám pro sebe, nebo jen pro svou rodinu. Kristus nás svým Slovem vyzývá k tomu, abychom se na jeho cestě, na kterou nás on sám povolal jemu více otevírali a vydávali.

V tom Ježíšově slově, které máme před sebou ale ještě zazněla zmínka o **věčném životě** v přicházejícím věku Božího světa. Následovat Ježíše totiž znamená: na Ježíšově cestě dospět až do cíle. Tento cíl je trvalým úběžníkem naší křesťanské pouti, který smíme mít stále před očima. Posud jdeme cestou na kterou jsme byli postaveni Ježíšovým povoláním. Uposlechnutí tohoto povolání uvolňuje člověka z jeho starých svazků a vazeb a vede do svobody Božích dětí.

Po cestě, kterou jsme vedeni, se dostáváme až ke Kristovu kříži, ale také ke vzkříšení ze smrti. Smíme vědět, že tato cesta nemá svůj závěr ve smrti. Cílem této cesty není smrt, ale život s Bohem a v Bohu. O tomto cíli nechceme a ani nemůžeme mnoho mluvit, jakoby nám bylo již zde na zemi vše jasné. Jsou věci, které nám právě zde zůstávají skryty. Avšak důvěřovat tomuto Božímu zaslíbení, díky Bohu, smíme.

Amen.